

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **K. C.**, zastoupené Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovencecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. OAM-175/LE-BE04-BE04-PS-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2017, č. j. 44 A 2/2017 – 21,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2017, č. j. 44 A 2/2017 – 21, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. OAM-175/LE-BE04-BE04-PS-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- V. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M. **se určuje** částkou 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla dne 12. 12. 2016 kontrolována hlídkou Policie ČR. Ta při kontrole zjistila, že je žalobkyně vedena v evidenci nežádoucích osob, neboť jí bylo rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016 uloženo správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu 18 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 10. 2016, k vycestování z České republiky byla žalobkyni dána lhůta 30 dní od právní moci. Od 1. 11. 2016 se tak žalobkyně nacházela na území České republiky neoprávněně

a nerespektovala uložené správní vyhoštění. V návaznosti na toto zjištění byla žalobkyně rozhodnutím ze dne 13. 12. 2016 zajištěna za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Dne 19. 12. 2016 podala žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců, kam byla umístěna, žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že tuto žádost podala účelově, s cílem vyhnout se vyhoštění, a že v případě jejího propuštění ze zajištění bude ohrožen průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně totiž již dříve nerespektovala uložené správní vyhoštění, navíc žije na ulici bez jakékoliv vazby na konkrétní místo pobytu, neexistuje proto záruka, že by se zdržovala na místě, jehož adresu by mohla správnímu orgánu sdělit. Z toho důvodu vydal dne 22. 12. 2016 v záhlaví označené rozhodnutí, jímž žalobkyni ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajistil v zařízení pro zajištění cizinců.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Praze. Ten ji však jako nedůvodnou zamítl. K námitce žalobkyně, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav, a v důsledku toho ji navzdory jejímu vážnému onemocnění nevyhodnotil jako zranitelnou osobu, uvedl, že z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si zdravotního stavu žalobkyně byl vědom a vzal jej ve své úvaze v potaz. Vycházel z informací poskytnutých Policií ČR, kde žalobkyně uvedla, že má problémy se štítnou žlázou a s tím související psychické problémy. Obdobně se pak žalobkyně vyjádřila i při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Ani zde nebyla konkrétnější, a proto úvahu žalovaného, že porucha funkce štítné žlázy a s tím spojené psychické problémy, nelze považovat za vážné onemocnění ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, lze považovat nejen za zcela přezkoumatelnou a za dostatečně podloženou, ale také za úvahu správnou. Jakkoli zdravotní stav žalobkyně vyžaduje dlouhodobé pravidelné užívání léků a lékařskou péči (která je žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců poskytována), není samotná nadměrná funkce štítné žlázy a s tím související psychické problémy natolik závažným onemocněním, aby kvůli němu byla žalobkyně bez dalšího považována za zranitelnou osobu.

[4] V druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný neposuzoval možnost uplatnění zvláštních opatření. K tomu soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný uložení zvláštního opatření zvažoval. Poukázal zejména na to, že žalobkyně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění a od 1. 11. 2016 pobývala na území České republiky nelegálně. Také poukázal na skutečnost, že žalobkyně žije na ulici a neexistuje záruka, že by se zdržovala na konkrétním místě, které by mohla správnímu orgánu sdělit. Krajský soud se s touto argumentací ztotožnil.

[5] Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření. To však v dané věci nelze očekávat. Jelikož žalobkyně již nerespektovala pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze považovat za pravděpodobné, že tentokrát by své povinnosti plynoucí z řízení o mezinárodní ochraně a své další povinnosti, které by jí vznikly v případě negativního výsledku tohoto řízení, zodpovědně plnila.

III. Kasační stížnost

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností namítaje jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost, tedy důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili status stěžovatelky jako zranitelné osoby. Stěžovatelka trpí poruchou štítné žlázy, jejímž důsledkem je rovněž psychiatrická porucha schizofrenního charakteru s manickými projevy. Osoby s psychiatrickým onemocněním trvalého rázu lze zcela jistě zařadit mezi osoby se zdravotním postižením nebo vážným onemocněním, které se objevují ve výčtu zranitelných osob dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

[8] Lidé s duševním postižením jsou zvláště zranitelnou skupinou i podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Jejich detence musí být podložena velmi závažnými důvody. V případě *Asmat proti Spojenému Království* (16. 4. 2013, 17299/12) nebyla povolena extradice osoby se schizofrenií do Spojených států amerických pro rozpor s čl. 3 Evropské úmluvy. I v tomto světle má stěžovatelka za to, že je zranitelnou osobou, a na její zajištění se proto vztahují přísnější podmínky dle § 46a odst. 3 zákona o azylu.

[9] V souladu s § 46a odst. 3 zákona o azylu je možné zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, pokud porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením (§ 47 zákona o azylu). Stěžovatelce žádá taková povinnost v minulosti uložena nebyla, nebylo proto možné ji zajistit.

[10] Dle krajského soudu se na situaci stěžovatelky vztahují závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, týkající se zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Tento názor je zcela chybný, neboť zaměňuje instituty dvou odlišných zákonů a pobytových režimů. Rozpor je zřetelný právě v situaci, kdy správní orgán rozhoduje o opatřeních ve vztahu k zranitelné osobě a má v souladu s § 46a a § 47 zákon o azylu nejprve použít zvláštního opatření.

[11] Stěžovatelka se neztotožňuje ani s názorem krajského soudu ohledně účelu institutů podle § 46a a § 47 zákona o azylu, který vyjádřil nesouhlas s tvrzením stěžovatelky, že účelem těchto institutů je zejména zajistit účast žadatele o udělení mezinárodní ochrany na řízení o jejím udělení, nikoliv zabezpečit jeho vyhoštění po případném zamítnutí jeho žádosti. Stěžovatelka přitom vycházela z právního názoru uvedeného v rozsudku téhož soudu ze dne 5. 12. 2016, č. j. 44 A 26/2016 - 20, měla tedy legitimní očekávání, že tento právní názor bude respektován.

[12] Závěrem stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i krajského soudu. Neuvádí totiž dostatečné důvody, proč stěžovatelku nepovažují za zranitelnou osobu a proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštního opatření namísto detence.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je projednatelná, z důvodů uvedených níže je důvodná.

[14] V přezkoumávané věci se jedná o otázku povinnosti stěžovatelky setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nejedná se o otázku udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, a proto

nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 - 38, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, či ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 - 44).

[15] Nejvyšší správní soud považuje za důvodnou kasační námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k posouzení charakteru stěžovatelčina onemocnění. Stěžovatelka byla zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť svou žádost o mezinárodní ochranu podala v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody se domnívat, že tato žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Z § 46a odst. 3 plyne, že *„jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením“*. Zranitelné osoby definuje § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, přičemž mezi ně řadí také *osoby se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním*.

[16] Stěžovatelka od počátku řízení uváděla, že trpí poruchou štítné žlázy a s ní související schizofrenií, což ostatně vyplývá i z vyjádření zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová ze dne 6. 1. 2017 (tedy po vydání napadeného rozhodnutí o zajištění), ve kterém je uvedeno, že se stěžovatelka léčí pro nadměrnou funkci štítné žlázy, pro schizoafektivní poruchu a pro tachykardii podmíněnou onemocněním štítné žlázy. Žalovaný se však stěžovatelčím tvrzením vůbec nezabýval. Ve svém rozhodnutí se omezil na konstatování, že stěžovatelka není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Uvedl, že *„jmenovaná v průběhu provedených a výše popsanych řízení neuvedla nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou“*. Tak tomu však není, stěžovatelka právě ty okolnosti, na základě kterých by mohla být považována za zranitelnou osobu, od počátku uváděla.

[17] Krajský soud se snažil chybějící úvahu žalovaného nahradit tím, že uvedl, že z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že si byl žalovaný zdravotního stavu stěžovatelky vědom a vzal jej ve své úvaze v potaz. Doplnil poté vlastní závěr, že samotná nadměrná funkce štítné žlázy a s tím související psychické problémy není natolik závažným onemocněním, aby kvůli němu byla žalobkyně bez dalšího považována za zranitelnou osobu.

[18] Učinit takovou úvahu, tedy adekvátně zareagovat na stěžovatelčinu námitku ohledně jejího zdravotního stavu a nemožnosti ji kvůli němu zajistit, měl však žalovaný. Výsledkem takové úvahy přitom nemusí nutně být nemožnost stěžovatelku zajistit. Bylo však nutné posoudit, zda je vůbec onemocnění stěžovatelky takového charakteru, že je v jeho důsledku nutné na stěžovatelku pohlížet jako na zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že ano, bylo by dále nutné aplikovat § 46a odst. 3 zákona o azylu, který umožňuje zranitelnou osobu zajistit pouze za specifických okolností, přičemž obsahuje výjimku - nevztahuje se na *osobu se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců*. Přestože by případně byla stěžovatelka považována za zranitelnou osobu, mohla by být za určitých okolností zajištěna dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. I za takových okolností je však na žalovaném, aby naplnění výjimky zakotvené v odstavci 3 odůvodnil, ať už tím, že onemocnění stěžovatelky není tak závažné, aby bránilo umístění stěžovatelky v zařízení pro zajištění cizinců, nebo tím, že onemocnění sice závažné je, ale nebrání umístění stěžovatelky v zařízení, neboť je zařízení pro osoby trpící takovým onemocněním odpovídajícím způsobem vybaveno (lékařská péče, péče psychologa, vhodné prostředí atp.).

[19] Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Aswat proti Spojenému království ze dne 16. 4. 2013, stížnost č. 17299/12. V něm soud shledal, že by odporovalo čl. 3 Úmluvy, pokud by paranoidně schizofrenní stěžovatel byl vydán do Spojených států amerických. Podmínky ve vězení s nejvyšší ostrahou mohly silně zhoršit jeho duševní nemoc. Tento rozsudek se týká procesně odlišné situace, avšak pro nyní projednávanou věc je podstatný závěr, že osoby trpící schizofrenií mohou být (dle závažnosti tohoto onemocnění) považovány za zranitelné osoby a že je nutné se touto otázkou zabývat.

[20] Vzhledem k tomu, že popsané úvahy v rozhodnutí žalovaného chybí, jeho rozhodnutí neobstojí. Je nutné, aby žalovaný výše naznačené úvahy provedl a teprve na jejich základě zhodnotil, zda je možné stěžovatelku zajistit.

[21] Nepřezkoumatelnost se týká pouze části rozhodnutí žalovaného a krajského soudu. Ke zbývajícím dvěma námitkám, tedy k námitce, že judikaturu týkající se § 124 zákona o pobytu cizinců nelze na projednávaný případ vztáhnout a k námitce, že krajský soud nesprávně posoudil účel institutů podle § 46a a § 47 zákona o azylu, obsahují obě rozhodnutí plně přezkoumatelné odůvodnění, ke kterému se Nejvyšší správní soud nyní vyjádří.

[22] Ani jedna z námitek není důvodná.

[23] Je pravda, že zajištění dle §46a zákona o azylu a dle § 124 zákona o pobytu cizinců jsou dva různé instituty, avšak krajským soudem citované judikatorní závěry lze vzhledem k jejich podobnosti vztáhnout k oběma z nich (srov. např. rozsudek ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 182/2016 - 23). Citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 192/2014 - 29 vyslovil, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.

[24] Tento kategorický závěr zmírnil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, kde v bodě 36 konstatoval, že „(s) devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.“ Rozšířený senát tak ve vztahu k rozsudku 9. senátu objasnil, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření.

[25] Nicméně závěr o nemožnosti využít v případě stěžovatelky zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu byl učiněn na základě takové úvahy a je zcela správný. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel o mezinárodní ochranu bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze ke zvláštnímu opatření přistoupit.

[26] Žalovaný se možností uložení zvláštního opatření v napadeném rozhodnutí řádně zabýval. Uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka nerespektovala svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie, a to ani poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění. Navíc žije na ulici a nemá žádnou adresu, na níž by se mohla zdržovat a kde by bylo možné ji kontaktovat. Proto žalovaný dospěl ke správnému závěru, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné.

[27] Ohledně účelu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) krajský soud uvedl, že směřuje k tomu, aby se cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Zároveň dodal, že účelem zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu je zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Takový závěr je zcela ve shodě se stěžovatelkou zmiňovaným rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 26/2016 - 20 a je i závěrem správným. Ani poslední kasační námitka tak není důvodná.

V.

Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytykánych pochybení nemohl vady uvedeného rozhodnutí nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaný za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[29] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně s ním i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.).

[30] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z úspěchu ve věci. Ten přísluší stěžovateli, neboť napadené rozhodnutí žalované bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[31] Stěžovateli byl Nejvyšším správním soudem jako zástupce ustanoven advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání kasační stížnosti) v částce 6.200 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 600 Kč a částka 1.428 Kč představující 21% DPH, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného

zástupce proto činí 8.228 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu